

Včera vypršelo funkční období soudce a místopředsedy Ústavního soudu Vojtěcha Šimíčka

13.6.2024 - Vlastimil Göttinger | Ústavní soud ČR

Funkce soudce Ústavního soudu je omezena obdobím deseti let. Vnímání času je ale subjektivní. V některých případech plyne funkční období soudce mramorově a pozvolně, v jiných případech má pozorovatel pocit, že od jmenování soudce uplynul jen rok. Maximálně dva. Jako právě v případě Vojtěcha Šimíčka.

Včera Vojtěchu Šimíčkovi skončilo funkční období soudce Ústavního soudu. Když jej v roce 2014 prezident republiky jmenoval soudcem Ústavního soudu, nebylo to žádným překvapením. Už v té době měl reputaci vynikajícího akademika v oboru ústavního práva a za sebou deset let zkušeností jako soudce Nejvyššího správního soudu. Mezi Vojtěchem Šimíčkem a Ústavním soudem zkrátka existovala magická přitažlivost, díky níž se nemohli neprotnout. A byl to šťastný průnik, hlavně pro Ústavní soud.

Nejprve řečí čísel: Vojtěch Šimíček byl soudcem zpravodajem v 3043 řízeních, z nichž 184 skončilo vydáním nálezu. Po celých deset let měl nejmenší průběžný počet nevyřízených věcí (tzv. nedodělků) a do konce mandátu neukončil jen 4 věci, u nichž to z procesních důvodů zkrátka nebylo možné. O ústavních stížnostech rozhodoval průměrně za 65 dní, což je v jeho dekádě s přehledem nejkratší doba.

A následně pohledem za oponu: Vojtěch Šimíček má dar sbližovat lidi, nabízet pro všechny přijatelná řešení a rozmatávat klubíčka zašmodrchaných právních problémů. Navzdory tomu, že působí mladším dojmem, se stal brzy neformálním arbitrem různých procesních i interpretačních disputací soudců a s koncem mandátu i mentorem nově jmenovaných kolegů a kolegyň. Byli vděční, když jim první měsíce ve funkci dělal průvodce po klikatých stezkách ústavního soudnictví, zatímco on kontroval, že to vůbec, ale vůbec nestojí za řeč.

Tím se dostávám k jeho dalšímu specifiku, k podaným rukám. Někdo pomáhá ze soucitu, jiný z náboženského přesvědčení, další třeba splácí morální dluhy. Vojtěch Šimíček pomáhá jaksi samozřejmě – ze své podstaty. Těch, kterým na soudě pomohl, je nekonečná řada. Pomáhal kolegům vyjít ze slepé uličky složitých rozhodnutí, radil asistentům (všem, nejen svým), nadšeně po soudě provázel generály i školní děti, byl ochoten napsat odborný příspěvek nebo vystoupit za soud v tuzemsku i v zahraničí, organizoval konference a semináře, editoval sborníky, pomáhal (potají) těm, které osud nešetřil a neváhal se ohradit, když někomu bylo ublíženo.

Za těch deset let měl řadu asistentů, jimž nebyl ani tak šéfem, ale spíše průvodcem a učitelem, a kteří mu za to vytvořili nadšenou a loajální druhou rodinu. Tu první, nejdůležitější rodinu, má ale doma a mluví o ní tak hezky, že ani nemusí zdůrazňovat, co je pro něj v životě nejdůležitější.

To bylo deset let Vojtěcha Šimíčka na Ústavním soudě. Uběhly až příliš rychle. Bude tu chybět jako skromný člověk, jako čestný soudce, jako maják integrity i jako zarputilý (a široko daleko jediný) fanoušek Baníku Ostrava. Co napsat závěrem? Že mu přeji všechno dobré do další let i dalších funkcí. A že mu za to všechno moc děkuji. Jménem svým a hlavně jménem všech kolegů a kolegyň z Ústavního soudu.

<https://www.usoud.cz/aktualne/ustavni-soud-opustil-mistopredseda-vojtech-simicek>